

Weet je wat je zegt?

"En ik bid dat uw liefde blijft groeien door inzicht en fijnzinnigheid, zodat u kunt onderscheiden waar het op aankomt. Dan zult u op de dag van Christus zuiver en onberispelijk zijn".

(Filippenzen 1 vers 9-10)

Op en na 1 januari klinken op verschillende plaatsen en momenten verschillende nieuwjaarswensen.

Kom je de buren op straat tegen, dan is het "De beste wensen, hè".

Ook "Een gezond nieuwjaar" is een veelgehoorde wens.

Als kind leerde ik al "Gelukkig Nieuwjaar!"

Omdat mijn ouders en grootouders Groningers zijn en waren, is ook "Veel hail en zeeg'n in 't nij joar" een vertrouwde wens geworden.

In het Nederlands klinkt het vaak in de kerk: "Veel heil en zegen in het nieuwe jaar", of "Een gezegend nieuw jaar".

Op de Kerstkaarten staat vaak "Een voorspoedig nieuwjaar".

Al die verschillende wensen hebben meer gemeen dan je op het eerste gezicht zou denken. Gek genoeg onder woorden gebracht met die straat-wens: "De beste wensen".

Dat realiseerde ik me ineens, toen ik besloten had om in de Oudejaarsdienst te preken over Fil. 1:9-11, en probeerde daar een thema bij te bedenken. Toen ik op me in liet werken wat de apostel Paulus hier de christenen in Filippi toewenst, realiseerde ik me: dit is het beste wat je een mens kunt toewensen.

"De beste wensen" - maar dan met een voor veel mensen ongetwijfeld ongedachte lading. Je weet het natuurlijk niet, maar vaak krijg je de indruk dat mensen op of vlak na 1 januari niets beters weten te bedenken dan 'de beste wensen'. Heel goed bedoeld ongetwijfeld - je spreekt ermee uit dat je *welwillend* staat tegenover de ander, en dat je hem het beste toewenst.

Maar hoeveel mensen zullen zich realiseren wàt ze dan iemand toewensen?

We wensen iemand vaak 'het goede' toe. En dan denken we aan gezondheid, een baan en inkomen, genoeg of misschien wel overvloed, welvaart, welzijn ook, harmonie, vrede. Het Hebreeuws heeft al die betekenissen in één woord: shalom. Wij zeggen: gelukkig, voorspoedig, gezond, gezegend.

Maar wat kan daarvan terechtkomen? De wereld is hard. Het leven is hard. Bepaald en beheerst door de grootste bek, de sterkste vuist. Geweld, oorlog, ruzie - met allemaal dezelfde bron: haat. Op de ene plek wat meer geciviliseerd dan op de andere plek, dat misschien wel. Maar toch. Dat is 'de toestand in de wereld'.

En daar is maar één medicijn tegen. En dat is *liefde*. Maar dan wel de liefde waar de *Bijbel* het vaak over heeft. In de Bijbel is liefde een levenshouding - die hierin bestaat: niet je eigen belang voorop stellen maar het belang van de ander, wàt het je ook kost.

Liefde als levenshouding - dat wil zeggen: dat ik de ander accepteer zoals hij of zij is. Niet alleen maar met de mond, maar (ook) met en in mijn hart - 'van harte' dus. Dat ik niet probeer die ander om te vormen totdat hij of zij voldoet aan mijn beeld van die ander. Dat ik geduld heb met die ander, als hij of zij maar niet begrijpt wat voor mij zo logisch is. Dat ik geduld heb met die ander, als hij of zij - misschien onbewust, misschien zelfs bewust - die pijnlijke plek bij mij raakt door iets (niet) te zeggen of (niet) te doen.

God, vergeef mij, dat ik zo vaak weer faal in wat ik zeg en doe en denk...

Liefde als levenshouding - dat is wat ons gemeente maakt. Want ook die ander is een kind van God, net als ik. Ook die ander heeft Gods Geest gekregen, net als ik. Samen hebben we datgene nodig wat de liefde voortbrengt: fijngevoeligheid, of: oordeelkundigheid - om te weten waar het op aankomt, wat belangrijk is.

Waar *die* levenshouding terrein wint, daar begint leven weer een beetje *leven* te worden. Begint het leven weer een klein beetje te lijken op wat de Schepper moet hebben bedoeld.

Wat kun je een mens dus beter toewensen dan dat? Paulus geeft de christenen in Filippi dus 'de beste wensen' mee.

"Only love is the answer in a world full of hate", zong Charlotte Höglund in 1987. Om dat te zien, moet je wel geduld hebben: "you shall win *in the end*". Maar ze zoog het niet uit haar duim. De apostel Paulus zei het bijna 2000 jaar geleden al: "*Dan zult u op de dag van Christus onberispelijk zijn*". En ook hij verzong dat niet zelf: hij verwees naar het voorbeeld van Jezus Christus, die in eigen persoon heeft bewezen dat liefde de haat overwint - en dáárom nu de Koning van de schepping is (Fil. 2:5-11).

En ook Jezus liet in zijn 'zaligsprekingen' weten dat er geduld nodig is om te zien dat het waar is wat Hij zegt. Maar daar waar naar Jezus wordt geluisterd, wordt het leven nú al leven. Dat belooft wat voor wat nog komt!

Beste mensen: de beste wensen voor het jaar van onze Heer 2010!